

- gorzelnie w wysokości 1.200.000 hektolitrów alkoholu,
2) rezerwę specjalną w wysokości 300.000 hektolitrów alkoholu.

§ 2. Ogólny kontyngent odpędu ustalony w § 1 pkt 1) rozdziela się pomiędzy województwa w sposób następujący:

województwo warszawskie	83.159	hl	alkoholu
" łódzkie	27.236	"	"
" kieleckie	39.145	"	"
" lubelskie	80.853	"	"
" białostockie	35.969	"	"
" wileńskie	39.724	"	"
" nowogródzkie	29.630	"	"
" poleskie	18.735	"	"
" wołyńskie	12.236	"	"
" poznańskie	380.306	"	"
" pomorskie	169.507	"	"
" śląskie	19.541	"	"

województwo krakowskie	26.018	hl	alkoholu
" lwowskie	109.261	"	"
" stanisławow- skie	26.879	"	"
" tarnopolskie	101.801	"	"
1.200.000 hl alkoholu.			

Podział ten obowiązuje tylko na jedną kampanię 1939/40 r.

§ 3. Na trzechlecie 1939/40, 1940/41 i 1941/42 najwyższy kontyngent odpędu, jaki może posiadać jedna gorzelnia rolnicza, oznacza się na 2.000 hektolitrów alkoholu, najniższy zaś — na 560 hektolitrów alkoholu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

117

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lutego 1939 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych, wydane co do § 1 pkt 1, 9—18, 20—22, 29 i 39 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz co do § 1 pkt 1, 3, 4, 22, 23 i 29 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu a co do §§ 2 i 3 w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 19, 26, 29, 32, 36, 39, 53, 60, 63 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 3, poz. 12), z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 235), z dnia 31 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 4, poz. 32), z dnia 27 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 60) oraz z dnia 30 października 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 575) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 28 ust. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„3. W dniu wysłania przesyłki z przedsiębiorstwa należy sporządzić świadectwo prze-

wozowe oraz zapisać wysłany spirytus na rozchód w księdze magazynowej przedsiębiorstwa wysyłającego. W gorzelnii rolniczej wystawienie świadectwa przewozowego oraz zapisanie spirytusu na rozchód może być dokonane najwcześniej na 2 dni poprzedzające dzień wysyłki, o ile miało miejsce w gorzelnii wcześniejsze napełnienie spirytusem naczyń przewozowych. Niezwłocznie po przyjęciu spirytusu w miejscu przeznaczenia należy sporządzić protokół przyjęcia i zapisać spirytus na przychód w księdze magazynowej przedsiębiorstwa otrzymującego przesyłkę. Daty świadectwa przewozowego i protokołu przyjęcia określają czas przebywania przesyłki w drodze i służą za podstawę do obliczenia zniku drogowego na zasadach niniejszego paragrafu.”;

2) w § 47 dodaje się nowy ust. 7 o brzmieniu następującym:

„7. Zabrania się bez zezwolenia izby skarbowej używania aparatów destylacyjnych do produkcji esencji (ekstraktów) alkoholowych do celów konsumcyjnych. Warunki i sposób kontroli zakładów produkujących esencje (ekstrakty) na cele konsumcyjne ustalane będą indywidualnie dla poszczególnych zakładów w wydawanych zezwoleniach.”;

3) § 48 otrzymuje brzmienie następujące:

„Oprócz zezwoleń, przewidzianych w art. 19 ust. 1, potrzebne są zezwolenia Ministra Skarbu na przerób spirytusu na eter, alkohol butylowy (butanol), masy plastyczne zastępujące kauczuk, politurę, lakier, estry i artykuły kosmetyczno-perfumeryjne z wyjątkiem przerobu przez rzemieślników spirytusu skażonego ogólnym środkiem (denaturatu) na politurę i lakiery, przeznaczone do dalszego przerobu we własnych zakładach przemysłowych wytwórców tych artykułów (§ 176 ust. 3). Zezwolenia na przerób spirytusu na butanol i na masy plastyczne zastępujące kauczuk wydaje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.”;

4) w § 49 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Zezwolenia na wyrób, oczyszczanie i odwadnianie spirytusu, na przerób spirytusu na wódki gatunkowe, ocet, eter, alkohol butylowy (butanol), masy plastyczne zastępujące kauczuk, politurę, lakiery, estry i artykuły kosmetyczno-perfumeryjne wydaje się jednej osobie fizycznej lub prawnej na oznaczone miejsce i ściśle określony rodzaj czynności (przedsiębiorstwa). Zezwolenia te mogą być ograniczane co do celu, z jakim ma być związany wyrób, oczyszczanie, odwadnianie lub przerób spirytusu.”;

5) w § 73 ust. 1 otrzymuje w części poprzedzającej lit. a) brzmienie następujące:

„1. Przeszkodę ruchu spowodowało nieprawidłowe działanie przyrządu kontrolnego lub takie uszkodzenie aparatu odpędowego, innych urządzeń gorzelni lub nałożonych na nich zabezpieczeń, które umożliwiło dostęp do spirytusu lub jego pary.”;

6) § 84 uzupełnia się nowym ust. 3 o treści następującej:

„3. Kierownik gorzelni odpowiada za prawidłowe prowadzenie odpędu, w szczególności:

- a) w razie zalania przyrządu kontrolnego zacierem lub spirytusem wskutek braku należytego dozoru nad aparatem odpędowym,
- b) w razie podniesienia się ręki termometru maksymalnego w zbiorniku przyrządu kontrolnego do + 40°C lub w licznikach tego przyrządu do + 35°C.”;

7) w § 85 ust. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„3. Do księgi magazynowej zapisuje się codziennie w rubryce przychodu taką ilość spirytusu, jaką otrzymano i obliczono w odbieralniku. O ile nastąpił wyciek spirytusu po przejściu spirytusu przez przyrząd kontrolny, należy zapisać na przychód ilość spirytusu wykazaną przez ten przyrząd dla odpędu, w czasie którego miał miejsce wyciek spirytusu. Zwolnienie przedsiębiorcy od odpowiedzialności za wyciek spirytusu następuje na zasadach przewidzianych w art. 22 ust. 3. Gorzelnia ma się

wyliczyć z ilości spirytusu zapisanych do księgi magazynowej.”;

8) § 87 uzupełnia się nowym ust. 4 o treści następującej:

„4. Wyprodukowany w ciągu dnia spirytus ma być zlany do zbiorników w magazynie, bądź do innych naczyń, które do tego celu zostały za zgodą urzędu skarbowego przeznaczone.”;

9) w § 99 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Gorzelnia, która przestaje odpowiadać warunkom przepisu art. 33 ust. 2 i 3, traci charakter gorzelni rolniczej i staje się gorzelnią przemysłową; od przekroczenia tych warunków spirytus wyprodukowany przez gorzelnię zalicza się na poczet spirytusu przeznaczonego na cele niekonsumcyjne. O ile spirytus został już przez P. M. S. odebrany na kontyngent zakupu, wówczas za spirytus ten P. M. S. zapłaci cenę zakupu zmniejszoną o 15%, lub na życzenie przedsiębiorcy odda mu ten spirytus do dyspozycji na cele niekonsumcyjne lub eksportowe.”;

10) § 105 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Kontyngent odpędu oznacza ilość 100% spirytusu jaką wolno gorzelni wyprodukować w ciągu jednej kampanii, tj. od dnia 1 września jednego roku do dnia 31 sierpnia roku następnego.

2. Zabrania się wyrobu spirytusu ponad wyznaczony kontyngent odpędu.”;

11) § 106 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych wyznacza na okres trzech kampanij wysokość ogólnego kontyngentu odpędu, przeznaczonego do podziału między województwa, a następnie pomiędzy poszczególne gorzelnie.

2. Dla celów, o których mowa w §§ 111 i 112, tworzy się rezerwę specjalną w wysokości 25% ogólnego kontyngentu odpędu.”;

12) § 107 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych rozdziela na okres trzech kampanij wyznaczony na podstawie § 106 kontyngent odpędu na poszczególne województwa według zasad § 109, z wyjątkiem 10% tego kontyngentu przypadających do rozdziału w myśl ust. 1 lit. e), których nie rozdziela w sposób przewidziany w tym punkcie, lecz przydziela poszczególnym województwom lub tylko niektórym z nich, odpowiednio do aktualnych potrzeb gospodarki spirytusowej z uwzględnieniem między innymi produkcji spirytusu ponad kontyngent zakupu.

2. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych może dokonać podziału ogólnego kontyngentu odpędu na województwa na okres krótszy niż trzy kampanie; izby skarbowe dzielą kontyngent odpędu między gorzelnie według zasad § 109 na taki sam okres, na jaki podzielony został ogólny kontyngent między województwa.”;

13) w § 108 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie następujące:

„1. Do otrzymania przydziału z wojewódzkiego kontyngentu odpędu uprawnione są wszystkie gorzelnie rolnicze zdolne do ruchu, które posiadały w ostatniej kampanii przydział kontyngentu odpędu i odpowiadają warunkom §§ 96 i 97.

2. W celu otrzymania przydziału kontyngentu odpędu przedsiębiorca gorzelnicy rolniczej obowiązany jest wnieść do izby skarbowej za pośrednictwem urzędu skarbowego odpowiednio podanie w terminie do dnia 15 października roku poprzedzającego okres, na który ma być przyznany nowy kontyngent odpędu; do podania tego dołączyć należy następujące dokumenty:

- a) poświadczony urzędowo wykaz ziemi ornej, łąk i pastwisk gospodarstwa połączonego z gorzelnią. Na terenach nie posiadających ksiąg gruntowych (wieczystych) wykazy obszaru gruntów potwierdzają urzędy skarbowe (podatków bezpośrednich). Grunty orne, łąki i pastwiska mają być wykazane oddzielnie,
- b) zaświadczenie zarządu gminy co do obszaru uprawy ziemniaków i buraków cukrowych, odległości gospodarstwa rolnego od gorzelnicy i najbliższej stacji kolejowej tudzież stanu inwentarza żywego,
- c) zaświadczenie urzędowe, że gospodarstwo rolne wraz z gorzelnią stanowi własność, pozostaje w dzierżawie lub administracji poręczającej jednej i tej samej osoby.”;

14) w § 109 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie następujące:

„1. Izby skarbowe dzielą kontyngent odpędu ustalony na poszczególne województwa pomiędzy poszczególne gorzelnie rolnicze na następujących zasadach:

- a) 30% dzieli się pomiędzy gorzelnie w stosunku do obszaru ziemi ornej, łąk i pastwisk gospodarstw połączonych z gorzelnią, przy czym do obszaru ziemi ornej dodaje się obszar łąk i pastwisk w stosunku do 30% obszaru ziemi ornej każdego gospodarstwa;
- b) 10% — w stosunku prostym do obszaru zajętego przeciętnie w ostatnim trzechleciu pod uprawę ziemniaków. W razie zmniejszenia się w ciągu ostatniego trzechlecia ogólnego obszaru majątku połączonego z gorzelnią wskutek parcelacji, wydzierżawienia lub częściowego wyzbycia się, powodującego zmniejszenie się plantacji ziemniaków, należy przyjmować do obliczenia zmniejszony obszar plantacji ziemniaków według stanu istniejącego w chwili składania podania; postanowienia te stosuje się również do czynników wy-

mienionych pod lit. c) i g). W przypadku niemożności ustalenia za dany rok obszaru plantacji ziemniaków, lub w razie uzasadnionej wątpliwości, należy przyjąć dla danego majątku obszar plantacji ziemniaków w takim stosunku do ogólnego obszaru ziemi ornej tego majątku, w jakim pozostają do siebie obszar uprawy ziemniaków pozostałych majątków gorzelnicznych i ogólny obszar ziemi ornej tych majątków w danym województwie; łąk i pastwisk w tym obliczeniu nie uwzględnia się;

- c) 10% — zależnie od przeciętnego obszaru zajętego w ostatnim trzechleciu pod uprawę buraków cukrowych; podział na województwa części kontyngentu odpędu, przypadającej na ten czynnik, przeprowadza się w sposób następujący:

Przyznaje się każdemu województwu zależnie od przeciętnego obszaru uprawy buraków, przypadającego na jedną gorzelnię w województwie, pewną z góry określoną ilość punktów, a mianowicie, przy zupełnym braku uprawy buraków cukrowych — 150 punktów, przy przeciętnym obszarze od 1 do 4 ha — 100, od 5 do 9 — 70, od 10 do 19 — 45, od 20 do 29 — 25 i powyżej 29 ha — 10 punktów; następnie dzieli się kontyngent odpędu w stosunku prostym do iloczynów liczby punktów przez liczbę gorzelnicy w każdym województwie.

Przy rozdziale wojewódzkiego kontyngentu odpędu pomiędzy gorzelnie przyznaje się poszczególnym gorzelniom zależnie od wielkości obszaru uprawy buraków następującą ilość punktów: dla majątków o obszarze uprawy buraków cukrowych do 10 ha — 280, od 11 do 20 — 230, od 21 do 30 — 185, od 31 do 40 — 145, od 41 do 50 — 110, od 51 do 70 — 80, od 71 do 100 — 55, od 101 do 140 — 35, od 141 do 190 — 20 i powyżej 190 ha — 10 punktów; następnie dzieli się kontyngent odpędu wprost proporcjonalnie do liczby punktów. Powierzchnie uprawy buraków cukrowych należy zaokrąglić do pełnych hektarów;

- d) 15% — w stosunku prostym do odległości w kilometrach gorzelnicy od najbliższej towarowej stacji kolei żelaznej normalnotorowej względnie przystani, przy czym 1 kilometr szosy, bruku lub kolejki dojazdowej (wąskotorowej) przyjmuje się za 1 kilometr, zaś 1 kilometr polnej drogi przyjmuje się za 2 kilometry;
- e) 10% — w stosunku prostym do wyrażonej w hektolitrach 100% produkcji gorzelnicy ponad kontyngent zakupu w

ostatnim trzechleciu. W podziale uczestniczą tylko te gorzelnie, których produkcja spirytusu ponad kontyngent zakupu wynosiła w ostatnim trzechleciu w sumie co najmniej 30% sumy kontyngentów zakupu, obliczonej łącznie z wyznaczonymi kontyngentami zakupu kampanij, w których gorzelnia była nieczynna oraz kontyngentami przejętymi od innych gorzelnii (§ 115). Z podziału, dokonanego według zasad punktu niniejszego, poszczególna gorzelnia nie może otrzymać więcej niż 30% kontyngentu odpędu przypadającego jej z tytułu wszystkich pozostałych czynników; gdyby z obliczenia wypadło więcej niż wspomniane 30%, należy nadwyżki podzielić między wszystkie gorzelnie według zasad lit. f). Jeżeli w województwie nie ma wcale gorzelnii, o których mowa w zdaniu 2, należy całe 10% kontyngentu wojewódzkiego, przypadające do podziału w myśl punktu niniejszego, podzielić według zasad lit. f).

Dla gorzelnii nowopowstałych przyjmuje się przeciętną w ostatnim trzechleciu całkowitą produkcję spirytusu jednej gorzelnii w danym województwie (lit. f));

f) 10% — w stosunku prostym do rzeczywistej produkcji gorzelnii w ostatnim trzechleciu wyrażonej w hektolitrach 100% spirytusu, przy czym, jeżeli gorzelnia była czynna przez dwie lub jedną kampanię, przyjmuje się przeciętną produkcję z dwóch kampanij względnie przyjmuje się jedną kampanię jako przeciętną. Jeżeli gorzelnia nie była czynna w ostatnim trzechleciu, przyjmuje się przeciętną produkcję jednej gorzelnii danego województwa w ostatniej kampanii. W razie przejęcia kontyngentu zakupu od drugiej gorzelnii (§ 115) produkcja kontyngentu tego zalicza się na korzyść gorzelnii przejmującej;

g) 15% — w stosunku prostym do stanu inwentarza żywego z ostatnich trzech lat, przy czym przyjmuje się jedynie bydło rogате stanowiące własność przedsiębiorcy lub służby dworskiej. Jałowiznę do dwóch lat przyjmuje się licząc dwie sztuki jałowizny za jedną sztukę bydła dorosłego.

2. W sposób określony w ust. 1 otrzymuje się dla każdego z czynników stały współczynnik jednostkowy oznaczający ilość hektolitrów kontyngentu odpędu przypadającego: na 1 ha obszaru ziemi ornej, łąk i pastwisk (lit. a)), na 1 hl przeciętnej produkcji w ostatnim trzechleciu (lit. f)), na 1 km odległości od stacji kolejowej (lit. d)) itd. Mnożąc liczby wyrażające dane

każdej gorzelnii (obszar ziemi ornej, łąk i pastwisk, przeciętna produkcja, odległość od stacji kolejowej itd.) przez odpowiedni współczynnik otrzymuje się część kontyngentu odpędu gorzelnii, odpowiadającą danemu czynnikowi. Otrzymane dla każdej gorzelnii ilości hektolitrów 100% z tytułu poszczególnych czynników składają się w sumie na kontyngent odpędu danej gorzelnii.”;

15) w § 110 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie następujące:

„2. Po wysłuchaniu opinii komisji izby skarbowe mogą zmniejszyć poszczególnym gorzelniom obliczony dla nich kontyngent odpędu w granicach do 15% i uzyskane w ten sposób ilości kontyngentu odpędu przydzielić innym gorzelniom, położonym na terenie właściwego województwa.

3. Po ustaleniu kontyngentu odpędu poszczególnym gorzelniom izby skarbowe w terminie do dnia 15 lutego danego roku zawiadamiają każdą gorzelnię o wysokości wyznaczonego jej kontyngentu odpędu i przesyłają niezwłocznie P. M. S. wykaz skutecznego podziału wraz z protokołem obrad komisji.”;

16) w § 111 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Gorzelnie nowopowstałe, zdolne do ruchu otrzymują przydział kontyngentu odpędu z rezerwy specjalnej. Kontyngent odpędu tym gorzelniom przydziela Minister Skarbu na zasadach przewidzianych w § 109, przy czym jako „ostatnie trzechlecie” i „ostatnią kampanię”, powołane w zacytowanym paragrafie, należy przyjmować okresy bezpośrednio poprzedzające kampanię, w której zostało złożone podanie o przydział kontyngentu odpędu.”;

17) w § 112 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie następujące:

„1. Kontyngent odpędu może być podwyższony z rezerwy specjalnej (§ 106 ust. 2) poszczególnym gorzelniom przez Ministra Skarbu. Podwyżki dzielą się na podwyżki stałe, powodujące odpowiednie zwiększenie kontyngentu zakupu, i podwyżki jednorazowe, nie powodujące zwiększenia kontyngentu zakupu.

2. Podwyżka kontyngentu odpędu stała może nastąpić wówczas, gdy obszar ziemi ornej, łąk i pastwisk, przyzety za podstawę do obliczenia kontyngentu odpędu dla danej gorzelnii, uległ powiększeniu więcej, aniżeli o 25%. W tym przypadku kontyngent odpędu może być podwyższony w ten sposób, że za każde pełne 10% zwiększenia ziemi ornej, łąk i pastwisk, zwiększa się kontyngent odpędu według mnożnika przyzetyego dla obszaru ziemi ornej przy podziale wojewódzkiego kontyngentu odpędu. Podwyższony w ten sposób kontyngent odpędu nie może przekraczać najwyższego kontyngentu odpędu (art. 32 ust. 4).”;

18) w § 114 ust. 1 i 3 otrzymują brzmienie następujące:

„1. Jeżeli skutkiem parcelacji lub zmniejszenia się gruntów ornych, łąk i pastwisk z in-

nych powodów, przyjęty za podstawę obszar ziemi ornej, łąk i pastwisk przy wyznaczaniu kontyngentu odpędu dla danej gorzelnii uległ większemu zmniejszeniu, aniżeli o 25% — kontyngent odpędu zmniejsza się począwszy od kampanii, rozpoczynającej się w następnym roku kalendarzowym, w ten sposób, że za każde zmniejszenie gruntów ornych, łąk i pastwisk o pełne 10% zmniejsza się kontyngent odpędu o 5%. Postanowienie to nie stosuje się do gospodarstw rolnych połączonych z gorzelniami, których ilość pozostałej ziemi ornej, łąk i pastwisk przy uwzględnieniu normy, przyjętej przy podziale wojewódzkiego kontyngentu odpędu, odpowiada wyznaczonemu kontyngentowi odpędu lub go przekracza.

3. W przypadku zmniejszenia się ziemi ornej poniżej wysokości wymaganej w § 96 ust. 1 należy zastosować do gorzelnii od kampanii rozpoczynającej się w następnym roku kalendarzowym postanowienia przepisu § 96 ust. 2 i 3.”;

19) w § 124 ust. 1 uzupełnia się następującym zdaniem:

„Gorzelnie, które po dniu 1 września 1941 r. nie będą posiadały zbiorników do magazynowania spirytusu o przepisanej w zał. C do § 91, ust. 12 lit. b) pojemności, nie mogą żądać wcześniejszego niż w wyznaczonych terminach odbioru spirytusu. Powyższy przepis nie stosuje się do gorzelnii, które w myśl postanowień wymienionego załącznika C otrzymają odroczenie terminu dostosowania pojemności zbiorników do normy wskazanej w tym załączniku.”;

20) w § 130 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie następujące:

„1. Zawartość alkoholu w surówce dostarczanej na cele konsumcyjne ma wynosić w zasadzie powyżej 92% objętościowych przy + 15°C. Zawartość aldehydów w surówce nie powinna przekraczać 0,1 g na litr w przeliczeniu na alkohol absolutny. Surówka nie powinna posiadać niewłaściwego sobie zapachu i smaku, powinna być bezbarwna, przezroczysta, bez zawiesin i nie powinna zawierać niewłaściwych obcych domieszek.

2. P. M. S. może odmówić odbioru surówki o mocy niższej aniżeli określona w ust. 1 lub odebrać ją, potrącając:

- a) 0,5 gr od ceny nabycia 1 litra odebranej surówki o mocy 92% i niższej do 90% włącznie,
- b) 2,5% od ceny podstawowej względnie od ceny nabycia spirytusu na dodatkowe zapotrzebowanie za każdy brakujący stopień mocy poniżej 90% do 85% objętościowych włącznie,
- c) 5% od ceny podstawowej względnie od ceny nabycia spirytusu na dodatkowe zapotrzebowanie za każdy dalszy brakujący stopień poniżej 85% objętościowych.”;

21) § 130 uzupełnia się nowym ust. 3 o treści następującej:

„3. Ustanawia się na okres 3 kampanii 1938/39, 1939/40 i 1940/41 premie w wysokości 0,5 grosza od każdego litra surówki o mocy wyższej od 92% dostarczonej przez gorzelnie na cele konsumcyjne; premie te będzie wypłacał P. M. S. tylko tym gorzelniom, które wyprodukują i dostarczą w danej kampanii na wszelkie cele (konsumcyjne, niekonsumcyjne, eksportowe) łączną ilość spirytusu wynoszącą co najmniej 130% kontyngentu zakupu każdej z tych gorzelnii.”;

22) w § 158 ust. 4 otrzymuje brzmienie następujące:

„4. Jako naturalne wódki zbożowe mogą być wyrabiane wódki tylko ze spirytusu zbożowego nierektyfikowanego, po upływie co najmniej dwuletniego okresu przechowywania tego spirytusu w beczkach drewnianych w celu otrzymania właściwych cech smakowych oraz zabarwienia. Przepisu tego nie stosuje się do wódek zbożowych, przeznaczonych na wywóz za granicę.”;

23) § 158 uzupełnia się nowymi ust. 5 i 6 o treści następującej:

„5. Przyjęcie spirytusu zbożowego (ust. 4) w fabryce wódek lub w wolnym składzie ma się odbywać w obecności urzędnika K. S.; z chwilą zlania spirytusu beczki powinny być uszczelnione i zabezpieczone, a na beczkach ma być oznaczona data zlewu oraz ilość zlanego spirytusu; z czynności tych K. S. sporządza odpowiedni protokół. Przed upływem dwu lat spirytus z tak zabezpieczonych beczek nie może być brany do przerobu na gotowe wyroby.

6. Minister Skarbu może według uznania zezwalać poszczególnym fabrykom wódek gatunkowych na przerób spirytusu zbożowego rektyfikowanego na wódki gatunkowe, ustalając w zezwoleniach:

- a) ilości rektyfikatu zbożowego, jakie mogą być przerabiane na wódki; zezwolenie może zawierać ograniczenie co do czasu ważności;
- b) warunki przerobu rektyfikatu zbożowego i kontroli tego przerobu;
- c) warunki, jakim odpowiadać mają wyroby wódczane ze spirytusu żytniego w celu odróżnienia ich od wódek czystych;
- d) cenę sprzedażną rektyfikatu zbożowego, która może być wyższa od ceny rektyfikatu zwykłego, przeznaczonego do wyrobu wódek gatunkowych.”;

24) w § 158 dotychczasowy ust. 5 otrzymuje kolejny Nr 7.

25) w § 159 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Wódki gatunkowe, z wyjątkiem naturalnych wódek zbożowych (§ 158 ust. 4) i wódek gatunkowych owocowych, wolno wyrabiać tylko z rektyfikatu I gatunku lub też z rektyfikatu podwójnie oczyszczonego, odpowiadającego wszelkim wymaganiom czystości i jakości.”;

26) w § 162 ust. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie następujące:

„2. Wódki gatunkowe (art. 52) i spirytus pejsachowy mogą być wypuszczane z fabryki tylko w naczyniach z zawartością 2, 1, 0,75, 0,5 i 0,25 litra płynu. Ponadto fabryki wódek gatunkowych za zezwoleniem izb skarbowych mogą wydawać — i to tylko bezpłatnie — próbki swoich wyrobów w naczyniach z zawartością 0,025 (1/40) litra płynu w okresie od 15 do 31 grudnia każdego roku, a w innym czasie tylko z przeznaczeniem na targi, wystawy, kiermasze itp. imprezy i tylko w okresie trwania tych imprez. Zabrania się sprzedaży wódek gatunkowych w naczyniach o zawartości 1/40 litra.

3. O ile umowy i porozumienia zawarte przez Rzeczpospolitą Polską z innymi państwami przewidują dla niektórych rodzajów wyrobów zagranicznych odmienną zawartość wódek w naczyniach, wolno krajowe wyroby wódczane tego samego rodzaju wypuszczać również w naczyniach z zawartością płynu przewidzianą w tych umowach lub porozumieniach dla wyrobów zagranicznych.

4. Ustala się następujące granice odchyłeń miary i mocy w nalanych i przeznaczonych do sprzedaży wyrobach wódczanych gatunkowych w porównaniu z miarą i mocą oznaczonymi na etykietach:

a) odchylenie miary przy temperaturze płynu + 15° C dla zawartości płynu w naczyniach o pojemności:

2 l i 1 l	— 0,5%
0,75 l	— 0,75%
0,5 l i 0,25 l	— 1%
0,1 l	— 2%
0,025 l	— 3,2%

b) odchylenie mocy — 0,5% alkoholu niezależnie od mocy wyrobu.”;

27) w § 163 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie następujące:

„3. Każde naczynie z wyrobami wódczanymi należy zaopatrzyć w etykietę, na której ma być czytelnym drukiem oznaczona nazwa i rodzaj wyrobu, ilość i moc wyrobu, numer rejestru P. M. S. oraz nazwa i siedziba firmy. Ponadto każde naczynie powinno być zaopatrzone datą rozlewu bądź przez oznaczenie jej na odwrotnej stronie etykiety, bądź w inny sposób umożliwiającą łatwe odczytanie daty (np. przez dziurkowanie etykiety); używane w tym celu etykiety nie mogą być podobne (co do rysunku, barwy i druku—łącznie) do etykiet używanych przez P. M. S. Pod jednym numerem rejestracyjnym nie może być wprowadzany do obrotu handlowego wyrób wódczany o różnych nazwach.

4. Zabrania się umieszczania na naczyniach i etykietach nazw i oznaczeń, mogących wprowadzić kupującego w błąd co do jakości, pochodzenia, rodzaju i zawartości nabywanego wyrobu. Krajowe wyroby wódczane mogą posiadać bezpośrednio na szkle oznaczenie firmy detalicznego sprzedawcy danego wyrobu i nazwę

wyrobu pod warunkiem, że oznaczenie to nie może zastępować właściwej etykiety (ust. 3) i że nazwa wyrobu nie będzie się różniła od podanej na etykiecie.”;

28) w § 163 wprowadza się ust. 5 o brzmieniu następującym:

„5. Naczynia zawierające próbki reklamowe (§ 162 ust. 2) mają być opatrzone prócz właściwej etykiety dodatkową nalepką lub opaską z czytelnym napisem „Bezpłatnie”.”;

29) w § 165 ust. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„3. Jako wódki zbożowe nie mogą być wypuszczane wódki mieszane lub wódki przygotowane na esencjach sztucznych. Pod nazwą „starka” mogą być wypuszczane tylko naturalne wódki zbożowe ze spirytusu zbożowego nie-rektyfikowanego (§ 158 ust. 4).”;

30) § 172 otrzymuje brzmienie następujące: „Zwracane do fabryki wódek sprzedane wyroby powinny być zapisane w księdze obrachunkowej na przychód.”;

31) w § 176 ust. 4 uzupełnia się następującym zdaniem:

„Zakaz ten dotyczy również artykułów wytwarzanych ze spirytusu na cele niekonsumcyjne zawierających spirytus w stanie niezwiązanym z wyjątkiem używania estrów w przemyśle spożywczym.”;

32) w § 200 dodaje się nowy ust. 3 o brzmieniu następującym:

„3. Na obszarze województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego rozlew i sprzedaż politory i lakieru (§ 198) poza wytwórnią może się odbywać jedynie za zezwoleniem urzędu skarbowego. Zezwolenia takie wydają urzędy skarbowe według swobodnego uznania na czas nieograniczony oznaczonej osobie fizycznej lub prawnej na ściśle oznaczone miejsce z prawem cofnięcia zezwolenia każdego czasu bez podania powodów za dwumiesięcznym wypowiedzeniem.”;

33) w § 227 dodaje się nowy ust. 4 o brzmieniu następującym:

„4. Na przesyłki wyrobów wódczanych butelkowanych i półfabrykatów wysyłanych z fabryk wódek do wolnego obrotu wewnątrz kraju nie wystawia się wtórników świadectw przewozowych.”;

34) w § 239 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. W przypadkach konieczności zmiany opakowania przesyłki odprawionej urzędowo (przy udziale K. S.) lub potrzeby przelania do innych naczyń transportowych wyrobów ze spirytusu lub spirytusu, odprawionych urzędowo, należy wezwać najbliższego urzędującego urzędnika K. S. i w jego obecności przeprowadzić przepakowanie lub przelew. Urzędnik w takim wypadku powinien zabezpieczyć urzędowo nowe naczynia lub opakowania i oznaczyć w świadectwie przewozowym numery plomb, których użył do zabezpieczenia przesyłki. W razie nie-

przybycia wezwanego urzędnika K. S. w ciągu 12 godzin od chwili wysłania zawiadomienia może być dokonane przepakowanie lub przelew bez udziału K. S. W przypadkach, gdy opakowanie przesyłki znajdującej się w drodze a odprawionej bez udziału K. S. zostanie uszkodzone, lub zajdzie potrzeba przelania spirytusu, najbliższy urzędujący urzędnik K. S. może na wezwanie przybyć na miejsce i być obecnym przy przelewie lub przepakowaniu.”;

35) w § 241 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Przesyłki spirytusu mają być po nadejściu do miejsca przeznaczenia zgłaszane właściwym urzędnikom K. S. celem urzędowego przyjęcia.

Nie stosuje się powyższej zasady do przesyłek spirytusu:

- a) wydawanego do przerobu na cele konsumcyjne z wyjątkiem przesyłek z gorzelnii owocowych i pejsachowych, przesyłek spirytusu zbożowego nieoczyszczonego (§ 158 ust. 5) oraz przesyłek kierowanych do wolnych składów,
- b) nabytego po cenie nie niższej niż do wyrobu wódek gatunkowych,
- c) skażonego ogólnymi środkami,
- d) skażonego szczególnymi środkami, przeznaczonego na cele dezynfekcyjne,
- e) przeznaczonego dla zakładów naukowych na cele naukowo-laboratoryjne.”;

36) § 306 uzupełnia się nowym ustępem o treści następującej:

„8. Do przeprowadzania badań, związanych z całością sprzedaży spirytusu, wyrobów wódczanych i denaturatu uprawnieni są prócz właściwych urzędników skarbowych upoważnieni przez Dyrektora P. M. S. urzędnicy P. M. S. Urzędnikom tym przysługuje prawo wglądu we wszystkie szczegóły, dotyczące sprzedaży spirytusu, wyrobów wódczanych i denaturatu.”;

37) § 317 otrzymuje brzmienie następujące:

„Sprzedaż napojów alkoholowych o zawartości do 4¹/₂% alkoholu oraz piwa odbywa się w trybie zgłoszenia (rejestracji). Zgłoszenie powinno być wniesione do rejonu K. S. nie później niż na 24 godziny przed rozpoczęciem sprzedaży. W zgłoszeniu należy podać datę rozpoczęcia, miejsce i rodzaj sprzedaży. Dla zakładów sprzedaży, w stosunku do których istnieje obowiązek uiszczania opłaty patentowej, należy podać w zgłoszeniu datę, kwotę oraz instytucję, która wpłatę przyjęła. Rejon K. S. powinien w ciągu trzech dni wydać potwierdzenie odbioru zgłoszenia o rozpoczęciu sprzedaży, przy czym potwierdzenie to służy jako dowód dokonania wymienionego zgłoszenia. O zaniechaniu sprzedaży należy zawiadomić rejon K. S. najpóźniej po upływie 24 godzin od daty likwidacji sprzedaży.”;

38) w załączniku C do § 91 w ust. 11 lit. h) po słowach:

„pomiędzy odbieralnikiem a pompą” dodaje się nowe zdanie:

„W tym przypadku ponad górnym dnem odbieralnika poniżej kurka rury ssącej powinien być umieszczony mały kurek powietrzny, zaopatrzony w rurkę wylotową, zgiętą ku dołowi i wprowadzoną przez górne dno do odbieralnika.”;

39) w załączniku C do § 91 w ust. 12 lit. b) uzupełnia się następująco:

„Łączna pojemność zbiorników (z wyłączeniem beczek) nie może być mniejsza od 30.000 l. Przepis ten nie stosuje się do gorzelnii owocowych i pejsachowych. Gorzelnie, które w dniu wejścia w życie tego przepisu posiadały zbiorniki o mniejszej pojemności niż 30.000 l, będą obowiązane w okresie do dnia 1 września 1941 roku dostosować pojemność zbiorników do powyższej normy. Izba skarbową może w wyjątkowych wypadkach zezwalać na odroczenie wymienionego wyżej terminu.”.

§ 2. (1) Zakładom używającym w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego aparatów destylacyjnych do produkcji esencji (ekstraktów) alkoholowych do celów konsumcyjnych wydadzą izby skarbowe odpowiednie zezwolenia (§ 47 ust. 7), o ile zakłady te zgłoszą używanie aparatów destylacyjnych w ciągu 6 miesięcy od chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego. Po tym terminie zakłady takie traktowane będą jak przedsiębiorstwa powstałe po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

(2) Do spraw o odstępowanie wywaru bez zezwolenia, niezakończonych ostatecznie w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, stosuje się § 99 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzenia niniejszego.

(3) Znajdujące się w fabrykach wódek gatunkowych i wolnych składach w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego zapasy gotowych wyrobów wódczanych z nazwą „starcka”, nie odpowiadających wymogom § 165 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzenia niniejszego, mogą być wypuszczane do wolnego obrotu tylko w ciągu roku od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego. Po tym terminie sprzedaż przez fabryki wódek i wolne składki zapasów takich wyrobów jest zabroniona. Zapasy takich wódek, znajdujące się w hurtowej i detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, mogą być zbywane do czasu likwidacji posiadanych zapasów.

(4) Zapasy etykiet i naczyń, nie odpowiadających przepisom § 162 ust. 2 i § 163 ust. 3 i 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzenia niniejszego, mogą być używane przez fabryki wódek gatunkowych i wolne składki do wyczerpania, jednak nie dłużej niż w ciągu jednego roku od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego. Po tym terminie

używanie wymienionych wyżej opakowań przez fabryki wódek jest zabronione. Zapasy wódek, nieodpowiadające powyższym przepisom, znajdujące się w hurtowej i detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, mogą być zbywane do czasu likwidacji posiadanych zapasów.

(5) Istniejące przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego na terenie województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego rozlewnie polityry i lakieru (§ 198), prowadzone na zasadzie zgłoszeń przewidzianych w § 200 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746), o ile chcą nadal zachować swe uprawnienia, powinny w ciągu 3 miesięcy od daty wejścia w życie rozporządzenia niniejszego wnieść podanie do właściwych urzędów skarbowych, które wydadzą tym przedsiębiorstwom zezwolenia na rozlew polityry i lakieru. W razie niedopełnie-

nia powyższych warunków rozlewnie te ulegną zamknięciu.

(6) Dla zakładów sprzedaży polityry i lakieru (§ 198), które istniały w dniu wejścia w życie § 200 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzenia niniejszego, a które nie uzyskają na podstawie tych przepisów zezwoleń na sprzedaż polityry i lakieru, ustanawia się trzymiesięczny okres dla wyprzedazy posiadanego zapasu polityry i lakieru; po tym terminie zabrania się sprzedaży w tych zakładach polityry i lakieru.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, przy czym przepisy § 1 pkt 20 i 21, obowiązują od dnia 1 września 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

118

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 lutego 1939 r.

o organizacji i zakresie działania izb skarbowych oraz podległych im urzędów i organów wykonawczych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 i 3 i art. 4 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

CZĘŚĆ I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Użyte w rozporządzeniu niniejszym określenie:

- a) „urząd” — oznacza urząd skarbowy, urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych oraz urząd opłat stempłowych,
- b) „organa wykonawcze” — oznacza organa wwdrębnione mocą rozporządzenia niniejszego z urzędów w osobne organizacje prawne i podporządkowane pośrednio lub bezpośrednio izbom skarbowym,
- c) „orzecznictwo” — oznacza wszelkiego rodzaju decyzje, a więc zarówno zarządzenia i orzeczenia, jak i postanowienia.

§ 2. Właściwość miejscowa izb skarbowych, urzędów i organów wykonawczych obejmuje ich okręg administracyjny, jeżeli przepisy szczególne nie przewidują wyjątków.

§ 3. Właściwość rzeczową izb skarbowych, urzędów i organów wykonawczych określa się

na podstawie przepisów rozporządzenia niniejszego oraz innych przepisów.

CZĘŚĆ II.

Organizacja i zakres działania izb skarbowych.

Rozdział 1.

Organizacja izb skarbowych.

§ 4. (1) Na czele izby skarbowej stoi dyrektor izby skarbowej podległy pod względem osobowym i służbowym Ministrowi Skarbu.

(2) Dyrektor izby skarbowej jest odpowiedzialny za stan służby w okręgu izby skarbowej.

(3) Gdy dyrektor izby skarbowej z jakiegokolwiek powodu nie może pełnić swych obowiązków, zastępuje go wyznaczony przez niego jeden z naczelników wydziałów.

(4) Po upływie okresu budżetowego dyrektor izby skarbowej składa Ministrowi Skarbu sprawozdanie o działalności izby skarbowej i zamierzeniach na przyszłość.

§ 5. (1) Dyrektor izby skarbowej jest przełożonym wszystkich funkcjonariuszów (pracowników) w swoim okręgu.

(2) Dyrektor izby skarbowej przyjmuje, mianuje, przenosi na inne miejsce służbowe, zwalnia oraz przenosi w stan spoczynku podległych